

DE GESCHIEDENIS VAN EEN GROTE TEDDYBEER

Er was eens een prachtige teddybeer. Zijn vel glansde mooier dan alle andere berenvelletjes. Zijn ronde ogen waren zwarter dan alle andere berenoogjes.

En zijn hele snuit was leuker dan alle andere berensnuiten van de wereld.

De teddybeer stond in de etalage van een grote speelgoedwinkel. Hij stond daar midden tussen de poppen, de speelgoedauto's en de kaatsenballen. En je zult wel begrijpen dat al die speelgoeddingen samen heel wat te bespreken hadden. Als er geen mensen in de buurt waren, tenminste.

“Ik ben benieuwd, welk kind er met mij zal kaatsen,” zei op een keer een vuurrode bal met sterretjes erop. “Ik ben werkelijk heel erg benieuwd”.

“Wees daar maar niet te happig op,” zei een speelgoedauto. “Voor je het weet lig je in de modder. Kinderen kijken nergens naar, als ze aan het spelen zijn. Ze schoppen en gooien maar raak. Ik heb ze al dikwijls bezig gezien, als ze in de straat aan het spelen zijn. Ik weet er alles van.”

Nu moet je weten, dat de speelgoedauto al drie keer in de etalage had mogen staan en dat hij dus wel kon weten wat er zoal in de wereld gebeurde.

De poppen vroegen een beetje angstig:

“Is dat echt waar, speelgoedauto? Zijn de kinderen zo

wild met spelen? Maar ze zullen met ons toch wel voorzichtig zijn?"

"Dat had je maar gedacht," zei de speelgoedauto en hij begon ervan te snorren.

"Ik heb al heel wat stumpers van poppen gezien. Met één arm. Met één been. Of soms zelfs zonder hoofd."

"Ach help! neeee toch!" riepen alle poppen. En eentje viel er van schrik zomaar flauw, achterover en ondersteboven, in de etalage.

Het springtouw en de teddybeer moesten er aan te pas komen om haar weer op de been te helpen.

"Was me dat schrikken," zei de pop ontdaan. "O, o, als ik er aan denk, dat mij ook zoiets te wachten staat!"

"Tja," zei de speelgoedauto, "ik zeg de dingen altijd maar eerlijk. Laatst heb ik een teddybeer gezien waar het zaagsel uitliep. Het spijt me voor jou, grote teddybeer en ik hoop niet dat je ook flauw gaat vallen, maar zo was het. Er zat een knots van een winkelhaak midden op zijn buik. En je weet wat er dan met je gebeurt. Hij liep helemaal leeg, de stakker. En armen had hij ook al niet meer."

"Hum," bromde de teddybeer.

En Roosje, de pop die heel dicht bij hem stond, kneep hem in zijn voorpoot en zei: "Hou je maar flink hoor jongen. Misschien valt het nog wel mee. Niet alle kinderen maken hun speelgoed kapot."

"'t Is wel waar," zei de speelgoedauto. "Vroeg of laat maken ze ons allemaal stuk. Je hoeft mij niets meer te

vertellen. Ik weet mijn weetje."

"Maar dat gaat mij niet overkomen," zei de teddybeer. "Mij overkomt niets!"

Daar snapt de speelgoeddingen niks van. Hoe kon je zo iets nu zeggen?

Roosje probeerde hem nog uit te horen, maar de teddybeer liet niets los.

De volgende dag werd de teddybeer uit de etalage gehaald. En alle speelgoed-dingen dachten:

"Daar heb je 't al. Nu wordt de teddybeer verkocht en nu zul je eens zien wat er van hem overblijft.'

In de winkel stond een kleine jongen, die voor zijn verjaardag een teddybeer mocht ...